

16/02/2021

20 μοναδικής αξίας περιστατικά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου

1. Λέγεται, ότι ο αείμνηστος Κερκύρας κυρός Πολύκαρπος (†1984), όταν κοιμήθηκε και πήγαν να τον έτοιμάσουν για την εξόδιο ακολουθία, βρήκαν να φορά μπαλωμένο παντελόνι και στην τσέπη του ένα χαρτάκι που έλεγε: «Αν βρείτε κανένα νόμισμα, δώστε το σε πτωχούς». Δεν βρήκαν τίποτα.
2. Λέγεται επίσης ότι ο αείμνηστος Φαναριοφερσάλων κυρός Ίεζεκιήλ (†1953) μοίραζε τα πάντα. Κάποτε βρέθηκε, ανήμερα Χριστούγεννα, στον Δεσποτικό θρόνο με παντόφλες. Τί είχε συμβεί; Την παραμονή των Χριστουγέννων είχε δώσει τα καινούργια του παπούτσια, που του είχαν κάνει δώρο, σε ένα πτωχό, που πήγε το βράδυ στο Έπισκοπεϊο, να πάει να τα πουλήσει πάλι στον ύποδηματοποιό και να πάρει τα χρήματα προς βοήθεια.
3. Κάποιος κληρικός, περπατώντας σε μία απόμακρη περιοχή της Ν. Σμύρνης, βρέθηκε μπροστά σ' ένα άθλιο καλυβάκι. Μπήκε, και είδε μία μοναχική γερόντισσα:

– Ποιός είσαι, παπά μου; ρώτησε. Δέ σε γνωρίζω.

– Είμαι καινούργιος εδώ, απάντησε. Κάνε μου ένα καφεδάκι.

Κάθισε, πήρε λίγο καφέ, κουβέντιασε μαζί της, χαιρέτισε και έφυγε.

Όταν η γιαγιά πήγε να πλύνει το φλυτζάνι, είδε από κάτω διπλωμένο ένα μεγάλο χαρτονόμισμα!...

Ο άγνωστος κληρικός ήταν ο Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης Χρυσόστομος (†1986).

4. Ιστορείται, ότι ο αείμνηστος Θηβών και Λεβαδείας κυρός Νικόδημος (†1996) περνούσε κάποτε από μία γειτονιά στον συνοικισμό Κουκάκι των Αθηνών και είδε σε μία «άλανα» να παίζουν μερικά παιδιά ποδόσφαιρο. Όμως πρόσεξε ότι ένα παιδί, ήταν έξω από το γήπεδο, και απλώς καθόταν και δεν έπαιζε. Τό πλησίασε και τό ρώτησε γιατί δεν παίζει. Τότε τα άλλα παιδιά πήγαν και του είπαν: Είναι κωφάλαλο αυτό τό παιδί. Ο Σεβασμιώτατος άμέσως είπε να παίξει και αυτό τό παιδί και μετά πήγανε μαζί στο σπίτι του. Είδε τούς γονείς του, συζήτησαν και από τότε, άρχισε να μαθαίνει την γλώσσα των κωφαλάλων και σιγά-σιγά έφτιαξε τον Σύλλογο: «Ο Προφήτης Ζαχαρίας» (1963).
5. Στη νήσο Ύδρα, στά χρόνια της Κατοχής, που ο κόσμος πείναγε, έμφανίστηκαν πολλά ψάρια στην παραλία, που οι άνθρωποι άφθονα τα έπιαναν και έζησαν απ' αυτά. Τά έλεγαν «καργαμέντο». Οι παλαιότεροι τό θυμούνται. Δόξαζαν την Παναγία. Όταν τελείωσε η Κατοχή, τά ψάρια αυτά εξαφανίστηκαν.
6. Σε γηροκομείο της Κρήτης, μέχρι πριν λίγα χρόνια, ζούσε μία γερόντισσα, Νοσοκόμα του πολέμου στά βουνά της Πίνδου και καθημερινώς έκαμνε

κομποσχοίνι υπέρ αναπαύσεως τῶν ἀξιωματικῶν καί στρατιωτῶν πού ἔπесαν στὸν πόλεμο τοῦ Σαράντα.

7. Μία γερόντισσα στήν Ἀγία Παρασκευή Ἀττικῆς, πού ἦρθε μέ μία μοναχά εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό τήν Σμύρνη, μετά τήν καταστροφή (1922), μένει σέ ἓνα καμαράκι. Ἀσχολία της εἶναι νά ζυμώνει καί ψήνει πρόσφορα καί νά τά στέλνει ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά ἔχουν γιά τήν Θ. Λειτουργία. Τό καμαράκι της εἶναι ὡς ἓνα κελί μοναχῆς. Ζεῖ ἀπλά καί ταπεινά, χωρίς σύνταξη καί συντηρεῖται ἀπό τούς πιστούς χριστιανούς. Προσεύχεται καί δίνει ἀπλές, ἀλλά σπουδαῖες συμβουλές.
8. Τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπου ἀναγιγνώσκεται ἡ Εὐαγγελική περικοπή, στήν ὁποία ὑπάρχει καί ἡ φράση: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος» (Ἰω. ζ', 38), μία γριούλα, στίς Σπέτσες, ὅλη ἐκείνη τήν ἡμέρα, ὅποιος τήν συναντοῦσε ἔλεγε τήν εὐχή-χαιρετισμό: «Παιδάκι μου, τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν κοιλιά σου»!
9. Τήν δεκαετία τοῦ 1960 κτιζόταν ἓνα σπίτι στήν Ἀγία Παρασκευή Ἀττικῆς καί ὁ ἰδιοκτήτης καί κτίστης κατά τήν προετοιμασία ἔσβηνε μέσα σ' ἓνα λάκκο τόν ἀσβέστη, ὅπως τότε συνηθιζόταν. Ὅμως ἓνα παιδί τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, παίζοντας στήν αὐλή, ἔπесε στό λάκκο μέ τόν ἀσβέστη καί κήκταν τά μάτια του. Τότε ὁ πατέρας αὐτός-κτίστης ἄρπαξε τό παιδί καί τρέχοντας τό πῆγε κάτω ἀπό τό εἰκόνισμα τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, παρακαλῶντας τήν νά γίνει καλά! Ἡ Ἀγία ἔκανε τό θαῦμα της. Τό παιδί θεραπεύτηκε.
10. Ἐνας ἱερέας, εἶδε σέ μιά γειτονιά ἓνα μωρό μέσα σ' ἓνα καροτσάκι νά κλαίει γοερά! Ὁ πατέρας τό μάλωνε μέ φωνές. Τό ἴδιο καί ἡ μάνα. Ὁ ἱερέας πλησίασε καί ρώτησε γιατί τό μωρό κλαίει; Οἱ γονεῖς μέ ἀγανάκτηση καί θυμό ἀπήντησαν: Τό καταραμένο εἶναι συνεχῶς ἀνήσυχο. Κλαίει γοερά! Δέν ὑποφέρεται. Ὁ ἱερεὺς ρώτησε: Τό ἔχετε βαπτίσει; Οἱ γονεῖς εἶπαν ὄχι. Δέν χρειάζεται. Τότε ὁ ἱερέας εἶπε: Μά ἀκριβῶς χρειάζεται. Γι' αὐτό κλαίει ἔτσι. Τά ἀβάπτιστα παιδιά τά πειράζει ὁ πονηρός. Βαπτίστε το. Καί ἀφοῦ εἶπε αὐτά τά λόγια, σταύρωσε τό παιδάκι. Αὐτό ἀμέσως σταμάτησε νά κλαίει καί χαμογελοῦσε. Οἱ γονεῖς ἔμειναν ἐμβρόντητοι.
11. Μία προῖσταμένη μεγάλου νοσοκομεῖου τῶν Ἀθηνῶν, ἦταν υπεύθυνη ὁλόκληρου τοῦ 1^{ου} ὀρόφου. Ὅταν ὁ ἱερέας, στήν ἐορτή τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου τήν 8^η Σεπτεμβρίου, πῆγε νά λιτανεύσει τήν εἰκόνα στούς θαλάμους τῶν ἀσθενῶν, ἐκείνη ἦταν μπροστά, ἔδειχνε τόν δρόμο, ἐνημέρωνε τόν ἱερέα καί κρατοῦσε ἀναμμένο ἓνα κερί. Ὁ ἱερέας συνέχισε τήν λιτάνευση τῆς εἰκόνας. Ἀνέβηκε στὸν 2^ο ὄροφο καί στὸν 3^ο. Τότε ὁ ἱερέας πού τήν ἔβλεπε κοντά του τῆς εἶπε: «Μέ συγχωρεῖτε. Ἐσεῖς ὡς προῖσταμένη τοῦ 1^{ου} ὀρόφου, θά μπορέσετε νά ἔλθετε μαζί μας καί στούς ὑπόλοιπους ὀρόφους; Ἐγώ θά ἀνέβω μέχρι τόν 6^ο τοῦ νοσοκομεῖου. Καί ἡ νοσηλεύτρια ἀπήντησε: «Πάτερ, συνοδεύω τήν Παναγία»!

12. Ένας ιατρός χειρουργός σέ μεγάλο ιδιωτικό νοσοκομείο, είχε ως βασική του αρχή νά μήν λαμβάνει τό λεγόμενο «φακελλάκι». Πρό τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ ἀσθενοῦς, ὅτι καί ἂν ἦταν αὐτός, καθόταν δίπλα του στό κρεβάτι, ἐξηγοῦσε τί ἔχει ὁ ἀσθενής, πῶς θά κάνει τήν ἐγχείριση καί τί θά γίνει μετά. Ὄταν ἔβλεπε ὅτι ὁ ἀσθενής ἦταν πτωχός ἢ κάποιο νέο παιδί, τότε σέ ἄλλη στιγμή, ὁ ἴδιος, ἔβαζε κάτω ἀπό τό μαξιλάρι του ἕνα δικό του «φακελλάκι», πρὸς ἐνίσχυσιν. Ἀντί νά παίρνει, ἔδινε φακελλάκι.
13. Ἐναν ἀριστοῦχο πτυχιούχο τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τόν βράβευσαν μεγάλα Ἰδρύματα, Σύλλογοι, Δήμαρχοι καί βέβαια τόν χειροκροτοῦσαν. Τέλος τόν βράβευσε καί ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἐν μέσῳ πολλῶν χειροκροτημάτων καί φωτογραφιῶν. Μετά τό πέρας τῆς ἐκδήλωσης ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τόν προσκάλεσε νά ἔλθει τήν ἐπομένη ἡμέρα στήν Ἀρχιεπισκοπή νά τοῦ δώσει εὐλογία καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί νά τόν συγχαρεῖ. Ὁ νέος αὐτός ἱατρός ἦλθε πράγματι στό Γραφεῖο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί μετά τήν σεμνή συνάντηση μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο δήλωσε: «Καλά ἦταν τά βραβεῖα πού μοῦ ἔδωσαν, χάρηκα. Ἐδῶ ὅμως στήν Ἐκκλησία αἰσθάνθηκα τήν ζεστασιά τοῦ Θεοῦ»!
14. Ένας δικαστής, προτοῦ ἀνέλθει στήν ἔδρα νά δικάσει, κάμνει ἰδιαίτερη προσευχή μέσα του, ἔχοντας παράλληλα τό χέρι του στήν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του, ὅπου ἀγγίζει ἕνα κομποσχοίνι. Ἐξομολογεῖτο σέ φίλο ἱερέα, ὅτι ἡ προσευχή, τοῦ δίνει πολλή ἠθική δύναμη γιά τό δύσκολο ἔργο του καί τίς δυσχερεῖς δικαστικές ὑποθέσεις.
15. Ένας ὁδηγός ταξί, ὅταν διέρχεται ἀπό κάποιο ἱερό ναό, τότε ὁμιλεῖ διακριτικά στό πελάτη του γιά τόν Ἅγιο τοῦ Ναοῦ. Βρίσκει τήν εὐκαιρία νά δώσει ὁμολογία πίστεως καί νά ὠφελήσει πνευματικά τόν ἐπιβάτη μέ τόν δικό του τρόπο.
16. Ένας ἱερέας ψαρεύει στή θάλασσα μέ τήν βάρκα του. Τά ψάρια πού ἀλιεύει τά διαλέγει καί κατόπιν τά τοποθετεῖ σέ σακκούλες καί ἀρχίζει τό μοίρασμα σέ πτωχές οἰκογένειες. Αὐτό τό πραγματοποιεῖ δύο φορές τήν ἑβδομάδα.
17. Διηγεῖται ἕνας ἀξιόλογος ἱεροκήρυκας: «Κάποτε βρέθηκα στό ναό ἐνός ὀρεινοῦ χωριοῦ. Ἐκοινώνησα καί βγῆκα στήν Ὠραία Πύλη, ὅπου ἔκανα ἕνα μικρό κήρυγμα στούς λιγοστούς πιστούς καί ὁ ἱερέας τελείωσε τήν Θ. Λειτουργία. Μετά τό «Δί' εὐχῶν» καί τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου, τότε χαιρέτησα ἕνα γέρο ἱερέα, συνταξιούχο, πού ἦταν δίπλα μου καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας. Ἐκεῖνος ἔσκυψε νά μοῦ φιλήσει τό χέρι. Ἐγώ τοῦ λέγω: -Ἐσύ, γέροντα, μοῦ φιλᾷς τό χέρι; Καί ἐκεῖνος ἀπάντησε: -Δέν φιλῶ ἐσένα, ἀλλά Ἐκεῖνον πού ἐπῆρες σήμερα μέσα σου! Θαύμασα τά λόγια του, τήν βαθυτάτη πίστη καί εὐλάβειά του».

18. Μία αξιόλογος εκπαιδευτικός, Λυκειάρχης, μόλις συνταξιοδοτήθηκε και κατόπιν σύμφωνης γνώμης και του συζύγου της, ανεχώρησε σε μία χώρα της Αφρικής όπου ενετάχθη στο εκεί ιεραποστολικό κλιμάκιο και πρόσφερε πάρα πολλά για την παιδεία των αφρικανόπουλων.
19. Μία κυρία, έχοντας σπουδάσει Νοσηλευτική, όταν πληροφορείται, ότι κάποιος κληρικός ή μοναχός είναι ασθενής, τότε πηγαίνει και με πολλή διάκριση και σεβασμό προσφέρει με ανιδιοτέλεια και αὐτοθυσία τις υπηρεσίες της.
20. Μία νέα, τήν κτύπησε ο καρκίνος. Ἐπιθυμία της ἦταν νά γίνει μοναχή. Δέν πρόλαβε. Βρέθηκε για μήνες σε Νοσοκομείο, στο κρεβάτι του πόνου. Ἐκεῖ σ' αὐτή τήν κατάσταση, τελικά δέχθηκε τό μοναχικό σχῆμα και μετά μία ἡμέρα ἔφυγε για τόν οὐρανό. Τό ὄνομά της πρὸς μνημόνευση, †Πελαγία μοναχή.